

АПОФІГЕЙ БЕЗКУЛЬТУР'Я – НОВА РЕАЛЬНІСТЬ НА РАДІО

Нині через відсутність електрики часто слухаю українські ФМ-станції і той музичний контент, який вони нині транслюють. Так, цей контент нині на 100% україномовний. Але ж! Який жахливий рівень цієї творчості! Половина людей не співає, а видавлює з себе якісь звуки, половина жахливо коверкає мову, немов знущається з неї.

Але найбільший жах – то є тексти! Емоції від них – від сміху до відвертого шоку. Якісь штучні і неприродні фрази, русизми і відвертий суржик, відсутність причинно-наслідкового зв'язку і логіки в реченнях. Я вже не кажу про наявність якогось сюжету чи змісту, який ліпиться до купи... На десяток отаких «шедеврів» від яких душу охоплює сором і розпач, може з'явитися щось одне путне – і це, мов ковток повітря...

Мимоволі з'являється кілька питань, що відбувається? Невже це і є справжній культурно-освітній рівень нинішнього креативного покоління молоді України? Чи справді вчили вони українську мову і літературу в школі? Чи читали якихось українських поетів? Чи знайомі їм поняття фонетики, морфології, синтаксису? А вже йдеться не про мої смакові примхи, а про елементарну грамотність творців цього продукту!

А може справа в іншому – і ці станції транслятори, які у більшості є власністю нашого ворога продовжують війну в інформаційному просторі, ставлячи в ефір пісні-покручі і пісні-каліки? І під модною формою і яскравими звуками впарюють нам низькопробний інтелектуальний продукт!? І відверто ігнорують норми і правила нашої мови, знущаючись над ними в нашому ж інформаційному просторі?!

Бо якщо це не так, то чому на наші радіостанції не повернуть посаду літредакторів, як це прийнято в газетах і журналах, і як це було до недавнього часу на державних каналах радіо і телебачення? Чи може бажання заробити собі щось на кишню переважає здоровий глузд і відчуття самоповаги у більшості топ-менеджерів цих станцій. А може й самі топ-менеджери знаходяться на такому ж освітньому рівні?

Тоді виходить так, що досвід попередніх поколінь українських митців, які створювали справжні пісенні шедеври нині остаточно відкинутий, а з ним і весь культурний спадок багатьох поколінь?!

Тоді що за країну ми захищаємо? Що збираємось будувати в майбутньому? Країну варварів, які не можуть докупити скласти десяток слів українською мовою?

Це зовсім не те, про що мріяли наші талановиті пращури, які зараз перевертаються в своїх могилах!

Сотня літературних редакторів можуть врятувати сьогодні українську мову і пісенну культуру, яка нині деградує на очах!

Я готовий запропонувати свої послуги будь-якій станції, будь-кому, хто зацікавлений у створенні справді якісного контенту. Але, гадаю, що навряд чи це комусь потрібно в нинішній Україні...

П.С. Прошу розглядати цей пост, як відкритий лист Міністру культури та інформації України.

Анатолій МАТВІЙЧУК,
Народний артист України

4 листопада у Львівській обласній раді конкурсне журі визначило лауреатів обласної премії імені Героя України Степана Бандери. У номінації «Політична діяльність» перемогу здобув Олег Романчук, шеф-редактор журналу «Універсум», доцент кафедри української преси факультету журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка.

